

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhia:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr. a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refușă. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

CONGRESUL.

(*) Cu cât ne apropiem de congres și foile maghiare scriu tot mai mult despre acțiunea noastră, cu atât se învederează cât de puțin guvernul și presa maghiară este în curat cu întreaga afacere.

În primul moment, când s'a publicat convocarea, aproape întreaga presă a sărit în sus, ca mușcată de un șerpe. Striga din răspuțuri, că se pune la cale o acțiune menită să spargă statul. Ba un ziar riscase afirmarea, că într'alte date convocatorii imediat ar fi fost arunțați în temniță, deoarece-ce înșiși convocarea este un act de „înaltă trădare către patrie“.

Au aflat apoi, că congresul naționalităților este rezultatul uneltirilor panslave și au început să se îngrijească de statul român, contra cărui îndreptate uneltirile de aici tot așa de hotărât, ca cele din Dobrogea.

Din atâtea note, n'a putut să lipsească nici cea hazlie. S'au pus să agite între hotelieri și cărcimari. „Egyet-értés“ a și adus, cu multă satisfacție, știrea, că hotelierii și cărcimarii s'au hotărât să nu dea „congresiștilor“ nici locuință, nici de mâncare.

Acum au dat-o pe coarda batjocurii.

„Kolozsvár“ de azi zice că întreaga „comedie e pusă la cale de tribuniști“. Se vede că tot mai sunt capete seci între Unguri, căror fituica pécătosului metropolit din Sibiu le sugerează câte-o idee. Ba organul guvernamental află că congresul n'are să fie imposant, deoarece-ce Sârbii sunt neînșuțeliți, foile maghiare aduc faptul, că Dr. Polyt n'a iscalit convocarea. Ei se fac a nu ști, că dl Joximovici a iscalit apelul, ear' d-sa este primul redactor al ziarului „Branik“, organul partidului condus de Dr. Polyt.

Ear' ca să fie ceva nou, ceva de senzație. „Kolozsvár“ a mai descoperit, că congresul este pus la cale de opoziția din România.

Cu asemenea nimicuri își hrănește presa maghiară publicul. Nu e mirare deci, dacă e atât de mare confuzia, dacă unele scriu că congresul să se permită, ear' altele să fie interzise.

Din parte-i guvernul pare a fi mai strimtorat. Și, după-cum spun foile, Bánffy va face pendentă concesiunea tinerii con-

gresului dela numărul bărbaților celor trei naționalități cari vor participa. De vor merge prea mulți, ca să „amenințe ordinea publică“ — scriu foile din Buda-pesta — „concesiunea nu se va da, pentru-că nu se poate permite chiar în centrul țerii, ca o ceată de gălăgioși să compromită reputația statului, cunoscut în totdeauna ca fiind mare păzitor al ordinii publice“.

Scrisele aceste pot să nu cuprindă însă un adevăr, ci o intenție numai. Prin asemenea svonuri patrioții vor adevăsa să determine chiar pe cei mai buni naționaliști ai popoarelor aliate să nu prea se imbulzească la congres, ca după aceea tot presa patriotică să strige în gura mare: „Eată, congresul nu a fost o idee fericită, deoarece-ce naționalitățile ele înșile au arătat foarte puțin interes...“

Noi nu ne vom lăsa însă influențați de scrisesele presei ungurești. Toți dintre noi, căți se socotesc aderenți ai partidului național, nu vor lipsi dela această mare și importantă acțiune, în calea căreia noi nu credem că guvernul poate să pună pedeci.

După știrile ce avem, invitații s'au trimis și în particular, tuturor celor cari trebuie socotiți mandatați ai poporului românesc, căror nici un ucăz ministerial nu le poate lua dreptul de a vorbi și decide în numele poporului nostru.

Avem deasemeni știri, că convocarea congresului pretutindeni a făcut cea mai excelentă impresie.

Vorba e acum numai ca pretutindeni să se și facă cele mai întinse preparative, pentru-ca la congres să participe câți se poate de mulți. La tot cazul se vină toți fruntașii, cari au participat la memorabilele conferențe din 1892, 1893 și la adunarea națională din 1894. Pentru-că e vorba nu numai de onoarea națională, ci și de începă acțiunea, care condusă cu înțelepciunea și cu tactul observat și până aci de inițiatori, de sigur va avea cele mai înveselitoare rezultate.

= „Neue Freie Presse“ dela 31 Iulie a. c. st. n. publică un lung interviu cu un „om de stat“, care — reese din toată convorbirea, — este un Român din regat.

„Fina vorba și de chestii ce ating politica poporului român din Ardeal, reproducem — deocamdată fără comentariu — partea ce ne interesează mai mult:

„Dar' se zice, Excelență, că în România există un partid rusofil, care ar pute veni mâine-poimâne la guvern“.

— Înțelegi pe național-liberalii sub Sturza? Domnul meu, exagerezi simpatile

rusești ale acestui partid parlamentar, care, precum observași, în curând ar pute să oenpe fotoliurile ministeriale, dacă alegerile, ce se vor face la toamnă, ori cel mult la iarnă, ar decide în favorul lor. Național-liberalii se pot deosebi de actualii guvernanti în chestiile interne, dar' în afacerile externe vor merge și vor trebui să meargă cu tripla alianță. Câmpul de agitație al Rusiei este în România infinit de mic.

„Și rubla, Excelență, nu mai circulă, ca în timpul lui Hitrowo, prin România?“

— Nu voese să contest, că dacă Rusia și-ar risipi azi rublele în România, vre-un bucluc ar pute să producă, dar' el ar decurge fără primejdie. Eu cred însă, că mult mai multe ruble circulă prin ținuturile rutene ale Austriei, decât prin România.“

— „Și cum stăm cu irredentismul, cu România irredentă? Irredentiștii români de sigur nu sunt pentru triplice, care cuprinde în sine și Ungaria, ce asuprește, precum zic ei, pe Români?“

— Și mișcarea irredentistă română este apreată exagerat în străinătate. Ea este mai mult academică-literară, decât politică. În acest timp al panslavismului, pangermanismului, al Italiei irredende sunt și pan-români, este și România irredentă. Dar', precum am zis, ea puțin depășește pragul Academiei și al universităților cu studențimea cam aprinsă la fire. E și mai puțin periculoasă decât Bulgaria irredentă.

Un deputat sâsesc, dl Carol Fluger și-a ținut darea sa de seama în Bistrița. Eram curioși să vedem ce va fi vorbit el. „Kronstädter Zeitung“ publică cuvântarea lui, din care vedem că motivul politic-principal al atitudinii sale dl Fluger îl găsește în iubirea pentru „instituțiile liberale ale secolului nostru“. Pasajul despre votarea legilor bisericicești este un act ce vrea să sature și capra și să lase și varza întreagă, deși constată că poporul nu a dorit astfel de reforme.

Dl Fr. Kramer a propus apoi o rezoluțiune, care ia la cunoștință raportul deputatului, fi mulțumește — în mod semnificativ — numai pentru intervenirea în afaceri comunale și municipale și repetă cererea de a se respecta programul dela 1890 și „principiile depuse în el“.

Rezoluțiunea aceasta nu poate fi privită ca un vot de deplină concordanță a alegătorilor cu deputatul lor.

Conducătorii matriculelor civile din singuratele cercări vor fi numiți cât de curând. Foaia oficială publică numirile din comitatele Brașov, Strigoni, Moșov, Ciana, și Ugocia. Majoritatea celor numiți este compusă din notari comunali.

Preparandiile. „Vaterland“ (nr. 206) scrie: „Noi am adus de curând știrea, că guvernul maghiar tractează cu primatele pentru a pune mâna pe preparandiile catolice. Astfel de tractări se fac deja și cu alți episcopi și relativ și la academiile catolice de drepturi.“

Știrea aceasta nu-i înveselitoare. Guvernul lucră cu un plan mare contra tuturor instituțiilor culturale, care nu depind încă de el.

Presa străină

despre

congresul naționalităților.

„Politik“ dela 30 Iulie scrie în locul prim următoarele:

Congresul naționalităților convocat de Români, Sârbi și Slovaci, îi irită pe Maghiari în cel mai mare grad.

Și este de înțeles, căci cei dela putere de dincolo de Leitha știu foarte bine, că dacă naționalitățile nemaghiare fac cauză comună contra apăsătorilor lor, le turbură tiena.

Presa maghiară se află în mare perplexitate. Ea ar salta de bucurie, când ținerea congresului ar fi simplu interzisă, dacă aceasta nu ar fi o palmă dată liberalismului maghiar atât de mult lăudat.

De aceea își impun cu de-a-sila rezervă și pledează pentruca regimul și autoritățile să nu împede ținerea congresului, deși când e vorba, pedeci ar fi destule. Și este foarte șarmant din partea acestei presei, că provoacă pe șovinști să nu-și arete în nici un chip patriotismul lor față de membrii congresului.

Această provocare vine din inimă, căci nimic n'ar fi mai potrivit să ilustreze în colori mai vii nemărginita libertate a naționalităților nemaghiare decât, dacă plebea Budapestei, atât de bine pricepută întru a face demonstrațiuni politice, ar împede congresul.

Este în interesul cercurilor politice serioase precum și al statului ungar, ca nu numai să audă gravaminele naționalităților ci să caute a le și revendica, ceea-ce nu ne vine a crede că se va întâmpla. Naționalitățile nemaghiare și-au arătat de atâtea-ori plângerile lor și Maghiarii le cunosc prea bine, că nu trebuie să mai aștepte congresul. La sarea rețelilor stări însă, nu s'a gândit încă nimeni până acum.

Naționalitățile n'au să aștepte nici dela partidul care-i la putere, nici dela opozițiunea care umblă după putere, ci printr-o bună înțelegere și o energie proprie, ele trebuie să-și stoarcă recunoașterea dreptului lor.

Este adevărat, că congresul nu are atâtea de scop de a scoate la iveală plângerile, cât a stabili un program comun de acțiune. Și aceasta este ce-i supără atâtea pe Maghiari.

Reprezentanții naționalităților au ajuns la convingerea, că plângerile nu ajută nimic, ei s'au hotărât să lucreze, și bine așa. Ear' „Pester Lloyd“, care ironice provoacă pe reprezentanții naționalităților să vină în parlament cu plângerile lor, fie asigurată, că congresul nu se va ocupa de așa ceva. Ei de multi au trebuit să renunțe la ideea, că în parlamentul ungar se vor afla vre-odată și tribune, de pe cari ei vor fi îndăduți a-și spune plângerile lor. Și chiar atunci când s'ar întâmpla și minunea aceasta, că majoritatea poporului statului unguresc se arădă în parlament o care-re reprezentanță, chiar atunci plângerile lor ar răsună înd-șert și „adeveratul element care formează statul“ ar trece peste aceasta simplu la ordinea zilei.

Foaia guvernamentală ungurească se face că dorește o împăcare a naționalităților și prezintă ca exemplu pe Sașii din Ardeal. Fista dulce canit. Naționalitățile au fost prea de multe-ori fripte, ca să mai poată fi prinse cu rima aceasta. Bundevoiața au ele, dar' n'au bundevoiața cei dela putere, anume nu au bundevoiața de a încheia cu naționalitățile o înveală onorifică pentru toate părțile. Chiar exemplul Sașilor este un advertisement pentru celelalte naționalități. Ce pretind Maghiarii nu este o înțelegere, este o supunere necondiționată a naționalităților nemaghiare, este o îngemănare a dreptății sub nedreptate în numele ideii de stat maghiar. Și la aceste pretențiuni, reprezentanții naționalităților vor răspunde cu un puternic: „Nici-odată!“

„Naționalul“ din București publică un articol de fond, din care extragem următoarele șire:

În mijlocul îngrijirilor pe care le-au produs evenimentele din Peninsula-Balcenică vestea, că naționalitățile asuprite din Ungaria se vor întruni în congres la Pesta, a venit să ne arete cât de subredă este situația și în ce încurcătură ne găsim atât noi cât și acești mări și incorrigibili încăpăținați: Ungurii. Într'adevăr îndrumarea pe care o iau evenimentele din Orient pun deopotrivă în primejdie interesele cele mai mari atât ale noastre cât și ale Ungurilor.

Firește — sfirșește „Naționalul“ — că față cu această teribilă situație politică, România va trebui să iee altă orientare, căci alianța cu Ungurii ar fi în asemenea condiții și o nebulie și o lașitate.

Ungurii se găsesc în momentul din urmă când mai pot lua o hotărâre cuminte. Grăbească-se să recunoască naționalităților dreptul lor natural la viață și la cultura lor proprie, și Ungurii și Românii mână în mână își vor pute asigura pașirea mai departe spre nemirile lor istorice.

Altfel, guvernul român, ori-care ar fi el, dator este să avizeze la o altă orientare a politicii noastre.

FOIȚA „TRIBUNEI.“

Anacreontice.

Câtă-i via
La Bochia,
Nu știu cine a săpat-o?
Dar' știu mândra a legat-o.

A plivit-o
Și-a păzit-o,
Și-o păzește ziua bine,
Dar' nu știu, noaptea cu cine?

Singurică?
Fără frică!...
Sau că 'n via nu-i nimică,
Sau că mândra-i prea voinică...

Zeu, nu-mi serie
Ce-are 'n via.
Mă mir, Doamne, ce-o mai ține,
C'o tot chem și nu mai vine?!

Vara trece
Toamna-i rece,
Bun miros 'mi-aduce vântul:
Greu de struguri e pământul.

De 'mi-ar scrie,
Să mă 'mbie —

Ca mai an la cununie —
Cu vin roș' din a lor vie:

Dau cuvântul,
Că, ca vântul
La cules și eu m'aș duce,
Încă pân' n'o să apuce.
Și-aș alege,
Ba-aș culege —
Nu struguri, ci sărutare
Și — dragoste, de mai are.

Să mor?

Gândirea-mi se 'ntunecă...
Și ca o grea povară,
Viața mea luncă
P'a vremii neagră scară.

Doresc să mor... dar' earăși
Acel gând 'mi-se 'nceată,
Și nici n'ași vrea, tovarăș
Să-l am, nu, nici-odată.

Căci, vezi, o datorie
Avem unul la altul,
Eu nu vrea ca s'o știu,
Eu — ști-mă Preamfăltul.

Da, zeu, mereu 'i-am dat-o
Și tot 'i-s mai dator,
Deci până n'am cuitat-o
De tot, n'aș vrea să mor.

Să-i pot schimba năvul!
Se fac mai simțitoare,
Să nu-i fiu în ochi pravul
Ce vântu 'l mîna 'n soare...

Eu cred că-i nebunie
Să mori pentru femeie,
Ce sfânta 'i datorie
Nu vrea ca să-ți-o dea!

B-Sân Martin, 1894.

Gavril Bodnariu.

Știe lumea..

... Lumea ne vede? dar' lumea știe
Că tu-mi ești dragă și 'i-s drag ție,
Ca noi e lumea, ear' noi în lume
Trăim ca lumea, ce ne-a dat nume...

Când eram prunci.

Da, știe lumea, că noi ca prunci
Trăim și-acum... că dragul luncii
Des ne atrage prin iarba verde,
Și nici că-i pasă dacă ne-om perde,
Ca mai atunci...

Noi azi știm rîndul chiar și 'n pădure,
Și lăsam somnul ca să ne fure,
Când cu suflarea-i blînd'amoroasă,
Vîntul răsfăță fruntea-ți sfioasă,
Chipul rozat.

Vin' dar', iubito, vin' înc-odată,
Pe cea cărare de noi umblată,
Să 'nec în suflet întreg amorul,
Sorbînd pe buza-ți întreg nectarul
Ce 'l-am gustat.

Ești încă jună, par'că 'n viață
Pășești acum, căci p'a ta față
N'a brăzdat vremea urmele sale
Și ai ne-atinse grații vestale,
Ochi ce atrag.

Vino, căci noaptea dacă ne-a prinde,
În brațe, gingaș, te voi cuprinde
Și, ca din suflet s'alung uritul...
Lăsa-voiu, dragă, să-mi cuprinzi gătul,
Să mor — de drag.

Să nu-ți fie de deochi!

Tu, privindu-te în ape
Arzi în față de sfieală;
Ești frumoasă, nu încape
Nici o urmă de 'ndoeală.

Te privești cu-atîta frică!
Eu te văd, nu-ți vine-a crede;
Zeu, așa de frumoasă
Ești, precum ochi-ți te vede.

Trei minute n'o să număr.
Peste mijloc te-oi cuprinde,
Tu dă-mi mîna peste umăr,
Supra apei ne-om întinde...

Fă acum asemenea
Între chipul meu din apă
Și 'ntre mine. — Cum îți pare?...
Îndoeală să nu 'ncapă.

Căci întocmai te arată:
Chip rotund, plin de sfieală,
Negri ochi, față curată,
Apă lină, nu înșeală.

Dar' adînc de ape line
Nu arată c'ai mei ochi,
Deci privește 'n ochi la mine...
Să nu-ți fie de deochi!

Primăvara.

I.

Pe cer noptatic norii s'avîntă,
Al lumii suflet doarme încă,
Dar' eu mă urc din stîncă 'n stîncă
N'am nici un dor și nici o țintă.

Din trestii dintr'un heleșteu
Se 'nalță paseri mari de apă,
Rîcoare-'i lumea ca o groapă,
Rîcoare e și 'n sinul meu.

Și ca în ziua cea din'tăiu
E nemișcare și răpaos,
Deodată 'n nesfîrșitul caos
Străluce-o pară peste văi.

„Deutsche Zeitung“ dela 30 Iulie serie următorul prim articol sub titlul „Congresul naționalităților din Ungaria“.

Cât de scurt văzătoare este politica Germanilor din Ungaria și cu deosebire a conducătorilor sași din Ardeal, reiese de acolo, că reprezentanții lor nu s'au intrat conducătorii congresului, care se va ține la 10 Aug. în Budapesta.

Tirania națională a Maghiarilor, care a eșit la iveală cu deosebire când cu procesul Memorandumului dela Cluj, a atras privirile întregii lumi civilizate pentru înfruntarea asupra raporturilor de necrezut din Ungaria și nici chiar așa numita presă maghiară, care se află în mâinile Jidanilor n'a mai isbutit, să ascundă stărilor culturale — cum făcuse până atunci — relele stări din Ungaria. Pe încetul a început lumea să vadă, că în țările de sub coroana ungară un mare complex de naționalități s'au stăpânite de o națiune, care e numai o fracțiune din întreaga populație, de o națiune, care s'a aventat la domnie prin apucături politice și prin tot felul de împregiurări norocoase și astăzi stăruiește în domnie cu ajutorul iudovismului internațional.

Un nepărtinitor istoric al viitorului, care va cumpăni rece și neinfluențat aceste desvolări, poate va avea simpatii pentru acea epocă în care Maghiarii și-au elupat domnia prin luptă și istețime diplomatică; simpatii le va avea însoțit de acel moment, când vor vedea iudovismul ridicându-se ca factor de putere, care n'are altă țintă decât a-și validat domnia sa și din mănăstirile câmpii ale Ungariei să facă un stat nou, un stat iudovesc. Numai în acea fracțiune a magnaților, cari încă resistă, va afla acel istoric urmă de timpurile glorioase trecute; nu încapă îndoială, că un popor, care se servește de apucături necinstite pentru a se susține la putere, este în decadență, ori-cât de lucitor i-ar fi exteriorul domniei sale. De aci încolo atențiunea istoricului se va îndrepta către acele națiuni, cari încep să se ridice, cari sunt conștite de puterea lor și cari caută mijloace ca să-și valideze aceasta a lor putere.

În sensul acesta merită o deosebită atențiune mișcarea Românilor, care datează dela acele zile memorabile, când reprezentanții unei națiuni, pentru-că s'au adresat direct la Monarhul, au fost trași la răspundere de cei dela putere; și lesne se poate întempla, ca congresul din August 1895 să pună hotărâre desvolării raporturilor din Ungaria. Și dacă din această evoluțiune vor răsări odată noi factori de putere, atunci obiectivul istoric al viitorului le va pune întrebarea Germanilor din Ungaria sau conducătorilor lor: Unde ați fost voi în acele momente? De ce nu ați pus voi în cumpănă puterea și însemnătatea voastră culturală și istorică? Și tristă sentință va fi pentru Germanii din Ungaria răspunsul: Pentru-că nu ați cunoscut importanța momentului, pentru-că ați ținut orbește la politica voastră scintită.

Aspre s'au cuvintele din convocator adresate celor cari conduc destinele Ungariei.

„În loc de a face popoarelor dreptatea promisă, au cultivat numai interesele unui singur popor, pe care în ciuda principiilor constituționale, l-au ridicat la rangul de popor privilegiat, pe când pe celelalte popoare, ce locuiesc din vechime aceste țări, le-au degradat la rolul de străini în propria lor patrie. În loc de a pune egalitatea de drepturi leal și sincer în aplicare, au făcut, pe căi directe și indirecte, prin legi și măsuri guvernare, tot posibilul, pentru a scoate din viața publică a statului toate elementele care n'au voit să jure pe patriotismul lor patențat. În loc de a crea tuturor popoarelor garanții legale de existență și desvoltare, au nesocotit chiar și puținele drepturi ale acestora, care le-au fost garantate în legi anterioare, ear' astăzi lucrează pe față și cu brutalitate revoltătoare, cu întreg aparatul statului, cu toate mijloacele politice și sociale,

Și soarele, un foc păgân,
Suind pe roșietici valuri
Răsare 'ncet de după dealuri
Fudul și tiner și stăpân.

II.

Azi din biserică-ai eșit
Cu gene 'n jos plecate,
Ear' p'eu 'n griu în negre cozi
Era lăsat pe spate.

Și tu treceai și se părea
De nime că nu-ți pasă,
Când prin alaiul de creștini
Ca'n vis ai mers spre casă.

Te-am urmărit... Ear' tu pășai
Înaltă ca o zână,
O carte neagră de rugat
Ținând în alba mână.

Ș'a ta porțiță ai deschis
Și ai intrat... În față,
Când m'ai zărit, 'i-s'a suit
O gingașă roșată.

III.

Ca n'r'o mare de splendoare.
Soarele pe cer apune,
Păcla albă din genune
Se ridică călătoare.

Rândunele negre zboară
Se ascund în cuib sub grindă,
Ear' prin sufletu-'mi colindă
Stihuri mici de primăvară...

Constantin Verdu.

Notă. Poesia „Cite lumea“ și „Se nu-ți fie de deochiu“ de pe pagina dinainte, r'ase neubscrise, s'unt de dl Gavril Bodnariu.

la desființarea naționalităților nemaghiare“. Problema congresului e acum, să chibzuiească asupra mijloacelor, prin care se-și poată validată unita lor putere.

Presa iudovască, scrisă în limba maghiară și germană, trebuie să recunoască și ea importanța congresului și din toate puterile îndeamnă pe guvern să împedice congresul. Spre scopul acesta se folosește de cele mai rari flori de logică etnografică și politică, d. e.: „Nici un om, care ține la această țeară“, zice Pester Lloyd, n'u va pute fi de acord, că în țeara aceasta să fie mai multe națiuni“.

Trebuie într-adevăr să-ți puni mâna la frunte și să te întrebi, dacă oamenii acestia s'unt în toată mintea când vorbesc astfel. Numai un popor e, pe întreg rotogolul pământului atât de miserabil de-și tăgăduiește naționalitatea și se linguește, după loc și împregiurări, pe lângă poporul domnitor, și nu mai încapă îndoială, că autorul articolului din „Pester Lloyd“ aparține acestui popor.

Se poate ca congresul să fie interzis. Atunci aceasta va fi o nouă ilustrație a mult trimbitatei „libertăți din Ungaria“. Că nu a putut fi nici-odată vorba de o libertate a naționalităților, am văzut-o de multe ori, acum vom mai vedea că nu există nici o libertate de întrunire. Dacă însă congresul se va ține, atunci Germanii din Ungaria vor privi cu rușine către Budapesta. Bine ar fi, dacă cel puțin poporul Sașilor ardeleni s'ar reculege și ar merge pe calea arătată lui de generațiunea mai tină, plină de foc și de sentiment național.

„Národní Listy“ (Praga) dela 30 Iulie publică un articol de fond de aproape trei coloane, din care extragem următoarele:

„Popoarele nemaghiare, cari locuiesc în jumătatea răsăriteană a monarhiei habsburgice, n'au fost nici de față nici reprezentanți la făptuirea legilor despre împăcarea dela 1867. De aceea aceste legi nici nu pomenesc de ele. Legile acelea nu cuprind nici cea mai mică dispoziție de drept în folosul lor; nu știu peste tot nimic nici despre viața lor, despre drepturile politice, constituționale și privitor la folosirea limbii lor. Statul maghiar cunoaște numai o singură națiune — pe Maghiari...“

„Sus pomenitele popoare n'au în liberala alcătuire de stat transleithană nici reprezentanță constituțională, nici ocrotire legală, peste tot nici nu li se recunoaște existența...“

„Până în ziua de azi, Maghiarii s'unt stăpâni absoluți în Transleithania și tratează pe popoarele slave și pe cel românesc de acolo cu desevărire după bunul plac al lor, adică mereu în mod crunt și brutal“.

Urmează un lung pasagiu, în care s'unt nenumărate faptele întru dovedirea acestor spuse. Desvolată, cum și pentru-ce nemaghiarii n'au pășit până acum solidari și prin aceea înlesnau Maghiarilor stăpânirea lor. După multe experiențe amare, în sfârșit aceste popoare s'au înțeles și au încheiat alianța, al cărei prim rezultat este congresul naționalităților. Ziarul ceh apoi aduce unele părți din apelul nostru și polemizează lung cu „P. Lloyd“, combătându-i punct de punct, sofismele și prostiile; pe urmă continuă astfel:

„D'apoi tocmai în giurul acestor drepturi a popoarelor nemaghiare se învîrte toată lupta internă ale Ungariei, ear' congresul din Budapesta se va ține mai ales cu scopul, ca aceste drepturi de limbă ale Slavilor și Românilor în administrația de stat ungară să fie odată recunoscute și intrupate. D'apoi arangiatorii congresului se plâng cu tot dinadinsul în apelul lor, că guvernul ungar și dietele ungare voesc să nimicească națiunile nemaghiare, să extirpească limbile lor... Limba maghiară ca limbă privilegiată de stat ar însemna asuprirea neîntreruptă a naționalităților nemaghiare, prin urmare și opoziția acurmată a lor în contra ideii de stat ungar. Această opoziție de sigur își va ridica puterulnicul sau glas în Budapesta...“

„Oameni de stat și politici ai Maghiarilor trebuie negreșit să se convingă, că prosperitatea statului ungar cere absolut, să se înțeleagă cu naționalitățile și să se împace cu ele“.

Sub titlul „Voce vieneză despre congres“, „Nemzeti Újság“ dela 1 August n., după-ce spune, că tinericii nu se prea ocupă de congresul naționalităților, ceea-ce se desminte de altfel chiar prin articolul semnat mai sus, — scrie:

Este cu atât mai surprinzător deci articolul de azi al foii vieneze „Presse“, care vorbind despre congres, pe deoparte pare a documenta că congresul va rămâne fără rezultate, pe de altă parte scrie cu atâta bunăvoință, și sfaturi pentru viitor, încât dintr-însele fantasie bogată a naționalităților ușor o să cetească oare-care încurajare.

Numitul articol chiar în introducerea sa se declară, ca-și-când ar considera dreptă și motivată mișcarea naționalităților.

„E foarte natural — așa zice — ca într'o țeară poliglotă, ca Ungaria, unde hegemonia politică a ajuns proprietatea numai a unui popor, celui maghiar, celelalte naționalități să se simtă nedreptățite și să nisească a da mai multă expresie personalității lor etnice. Din astfel de nisește se nasc luptele politice și parlamentare, al căror rezultat final depinde dela raportul de putere dintre agresori și apărători. În viața statelor nu legile egalității ajung la valoare, pentru-că la urma-urmelor fiecare element are drept la atâta putere, cât e în stare să-și agonisească și să-și păstreze“.

După aceea urmează astfel: „Că la ce țintește actuala mișcare, mai bine se poate judeca dela împregiurarea, că ea este inițiată de ultraștrii valahi ardeleni, despre care peste tot se știe, că vor reînfrînarea autonomiei Ardealului și aplicarea dreptă a legii naționalităților“.

În restul articolului se spune apoi, că rezultate reale politice numai întrând în parlament putem ajunge. Prin ponoase academice asupra tiraniei celor mai tari — a Ungurilor — zice că numai compătimire și simpatie câștigăm, ceea-ce nu-i destul încă pentru fericire.

Din parte-i „Nemzeti Újság“ termină cu următoarea observație:

Astfel povățuiește blanda „Presse“ pe naționalitățile noastre. Sfaturile ei s'unt cu atât mai semnificative, cu cât această foaie în general este considerată ca organ al cercurilor curții vieneze.

Correspondentul din Viena al ziarului „Hamburger Nachrichten“ trimite ziarului seu un articol, publicat la loc de frunte, despre congresul naționalităților. Articolul este foarte rezervat, nu intră în esența luptei naționalităților și — s'ar bucura ca, cerend noi revisia legilor bisericești, să compromitem pe clericali prin evidența analogie a tendențelor noastre! Autorul se pare a fi un protestant dela roată.

„Allgemeine Zeitung“ din München (nr. 209) are o corespondență din Viena, în care se zice, că prin călătoria sa în străinătate, Bánffy arată că nu se teme de nimic, deși în același timp se ține congresul naționalităților. Ca-și-cum s'ar pute stabilii analogia — cu uciderea lui Stambulov, ori așa ceva asemenea! Acesta ar pute însemna însă că — și Bánffy este convins că noi ducem o luptă legală, care nu pretinde ca ministrul-president să fie de față, când noi ne adunăm!

Șeful poliției de stat.

despre

congresul naționalităților.

Un colaborator al ziarului „Magyarország“ l-a interviewat pe secretarul ministerial Dr. Bézerjédy Victor, care a fost numit nu de mult șef al poliției de stat în locul lui Jekelfalussy, întrebându-l: ce crede despre congresul naționalităților. Tot acest ziarist maghiar l-a interviewat și pe un alt funcționar înalt dela presidial ministerial, care însă — zice ziaristul — nu vrea să fie numit. Părerea acestor funcționari ministeriali e următoarea:

Ministerul, ca autoritate oficioasă peste tot n'a ajuns încă în poziție de a se ocupa de congres, pentru-că încă n'a fost anunțat nici ministerului de interne nici căpitanului orașului Budapesta. Cu toate acestea, ministerul urmărește cu atenție toate lucrările și toate mișcările referitoare la congres. Guvernul maghiar a ținut încă înainte de ce ar fi apărut convocatorul, că s'a proiectat din partea Românilor în congres al naționalităților, singur despre ziua ținerii congresului n'a avut date pozitive.

Ce privește permisiunea ținerii congresului, răspuns pozitiv nu se poate da. Aceasta depinde dela o mulțime de incidente ce pot veni de aici înainte, și care pot schimba în mod esențial situația. Insuși convocatorul — abstrăgând dela bombasticele fraze ce le conține, — nu dă motiv la nici o intervenție. Zis-au domnii acestia lucruri și mai mari, fără să fi putut strica mult. Situația la tot cazul că s'a agravat prin conferența interparlamentară din Bruxelles. Convocatorii congresului n'au nici un alt scop, decât să facă o „causă celebră“ pentru conferența interparlamentară. Ear' pentru așa ceva guvernul nu prea este aplicat să le servească cu privilegiu.

Astfel, dacă ordinea de zi nu va fi dată, e probabil, că guvernul să ațină ținerea congresului, cu atât mai vîntos, că prin aceea, că se va permite congresul, se vor paraliza intențiile secrete ale convocatorilor.

Cea mai mare încercătură e la domnii acestia, care — după-cum este informat guvernul, — nu știu nici ei ce vor să facă. Călătorește și se sfătuesc; ear' împregiurarea, că nici până acum n'au fost în stare să înjghebeze un program, arată evident, că congresul mai multă batere de cap lor le cauzează.

Referitor la legătura dintre conferența din Bruxelles, și congresul din Budapesta, lucrurile stau astfel:

Maghiarii au invitat conferența interparlamentară, ca pe anul viitor să-și țină ședințele în Budapesta. Români vreau să împedice aceasta cu orice preț. Guvernul maghiar a întreprins toți pașii necesari ca invitarea maghiară să fie bine primită la Bruxelles. Cele mai multe națiuni s'unt aplicate să primească invitarea Maghiarilor, dar' deputații francezi și intranșigenții italieni s'unt încă tot pe partea Românilor. După-ce fusese locul de întrunire pentru anul viitor il decide majoritatea voturilor, se poate întempla, că cele-ce se vor face în Budapesta înainte cu câteva zile de conferența din Bruxelles, să fie prezentate din partea deputaților români astfel, că conferența nu va primi invitarea Maghiarilor, ci va primi o altă invitare pentru locul de întrunire al conferenței. Aceasta însă nu poate fi interesul Maghiarilor. De aceea s'au făcut pași pe calea diplomației, ca invitarea Maghiarilor să fie primită și acestor pași precum și zelului deputatului Pázmándy i-se poate mulțumi, că invitarea va fi primită. Considerând însă aceea, că Români dispun de mult mai multe foi străine decât Maghiarii, prin care apoi fac alarmări nu e tocmai imposibil, că elementele franceze-italiene-române vor pute să paralizese acțiunile Maghiarilor.

Presa franceză-italiană și cea rusească simpatizează mult cu niseștele Românilor, pentru-că alianța româno-slavă este o idee predilectă ai acestor două prese. Relativ la ținuta presei franceze, influență mare exercită și împregiurarea, că în Paris studiază o mulțime de studenți români din Ungaria, cari în urma legăturilor câștigate acolo ușor pot să strînească în presă dispoziții contrare Maghiarilor.

Aceste le-a spus șeful poliției de stat, ear' celalalt funcționar înalt dela presidial ministerial, pareni-se că e faimosul Jeszenszky, a zis următoarele:

Guvernul este informat prin comiții supremi, că dorința cea mai ferbinte a agitatorilor naționali este, ca congresul să fie oprit. Atunci arangiatorii congresului vor face un manifest alarmant, s'ar duce la conferența interparlamentară din Bruxelles și s'ar plânge, că s'unt ei de subjugati. Cu toate acestea nu este tocmai sigur, că guvernul va permite ținerea congresului, deoarece-ce astfel guvernul își contrazice, după-ce în programul seu a accentuat, că va împedice ori-ce nisește separatistice.

Se zice, că la congres se intenționează formarea unui comitet permanent, care să conducă acțiunile comune. Un astfel de comitet, guvernul la nici un caz nu va suferi, ci îl va dizolva în ziua în care se va forma.

Cu toate acestea n'ar strica să se permită ținerea acestui congres, căci cel mai mare fiasco pe care îl vor avea Români, va fi tocmai congresul acesta. Anume Sârbii se cam ferece a face prietășug mare cu Români, și o parte a presei sârbe a și spus deja că: „nu le credeți Românilor, căci ei până acum totdeauna v'au înșelat!“ Mai mare rēceală se vede din presa din România, care aproape nici noțiua n'a luat despre congres.

Români vreau realizarea ideii unei Lige panslave, dar' n'au sprigin din nici o parte. Și în cazul acesta lucrurile le tocmește Urechia, presidential Ligei române, despre care însă se va dovedi în Bruxelles, că el a comis în măsura cea mai mare toate lucrurile cu care îi acuză pe Maghiari. Așa pe timpul când a fost ministru de culte, a persecutat în sensul strict al cuvântului bisericile maghiare din România și totuși el strigă mai mult, că Maghiarii îi subjugă pe Români.

Ori-și-cum se va termina însă congresul, acela din punctul de vedere al Românilor numai cu un fiasco mare se va pute sfîrși.

Se vede că dl Jeszenszky nu mai citește foile din România, cari toate salută cu bucurie convocarea congresului. Ori că citește, dar' vrea să-și îmbete și d-sa pe Unguri — ca presa lor — cu apă rece, mistificând adevărul.

Cât despre prostiile ce spune despre dl Urechia, nici nu mai reflectăm.

Maghiarism pe ori-ce cale!

(D—s) E devisa nebulă, pe care ca pe o nălucă strălucitoare o urmăresc toate guvernele maghiare, începând mai ales dela inaugurarea fericitei ere a „constituției maghiare“, și la care nu vreau să renunț pe nici un preț, deodată cu cu capul nu!

Câte exemple! Doamne, câte exemple am pute să aducem! Ne mărginim însă numai la cea mai nouă și cea mai inofensivă, căci este mai puțin agresivă.

Ministrul maghiar de culte și instrucție publică, după-cum am amintit deja în numărul nostru trecut, a scos studiul limbii germane dintre obiectele de învățământ a școalelor normale din Budapesta. În motivarea ordinațiunii sale a spus, că „studiul acestei limbi îngreunează mult instrucția poporală și că lipsind acest studiu dintre obiectele de învățământ, școalele și-ar pute îndeplini cu mai multă ușurință, misiunea lor — națională...“

Sânt semnificative cuvinte.

Semnificative, pentru-că reoglindează fidel vederea șovinistilor maghiari, chiar și dacă acești șoviniști s'unt — miniștri. Dar' semnificative s'unt aceste cuvinte din alt punct de vedere, din punctul de vedere a didacticei și a pedagogiei în genere.

Ministrul instrucției publice, supremul îngrijitor al învățământului unei țări întregi, negreșit că trebuie să cunoască și să introducă el însuși mijloacele cele mai potrivite pentru avântul cât mai mare al progresului cultural și intelectual. Acest ministru a aflat, că prin învățământul bilingv se îngreunează mult instrucția poporală; a ordonat deci, — în interesul salvării instrucției și a asigurării progresului — să scoată dintre obiectele de învățământ studiul unei limbi culte și indispensabile pentru o cultură mai superioară. A ușurat însă instrucția poporală și a salvat desvoltarea intelectuală a elevilor.

Este aceasta o vedere pedagogică, pe care nu o discutăm. Numai atâta vrem să spunem, că s'a aplicat numai în cadrul maghiarismului; numai pentru aceea, ca școalele să-și poată împlini cu mai multă ușurință misiunea lor națională: maghiarismarea.

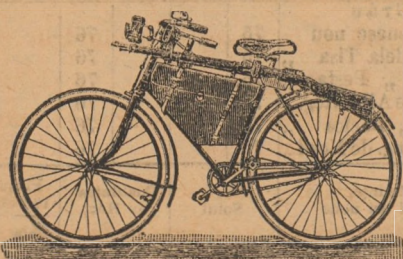
Că este așa, nu mai încapă nici o îndoială. Pentru-că nu ne putem închipui, nu este, nu poate fi logic, ca metoda aceasta să fie salutară numai pentru școalele unui singur oraș, ear' pentru numărul mare al școalelor române din toată țeara ea să fie stricăcioasă. Aceasta e absurd să o creadă cineva. Și totuși, ministrul instrucției publice, supremul îngrijitor al învățământului unei țări întregi, crede că cel puțin în acest sens lucrează.

Inspectori școlari ca Neményi pașa, — cum l-a numit o foaie maghiară — execută cu draconică severitate, muscăleștile ordinațiuni ale dlui ministru de instrucție publică, prin care s'unt concediați învățători români, s'unt închise școli românești, pe motivul, că limba maghiară nu se propune alături de limba română în aceeași măsură; pe motivul, că elevii școalelor elementare într'un singur an nu pot să vorbească ungurește ca însuși ministrul, și că în câteva luni nu pot să declame „Talpra magyar hi a haza, ori István áldd meg a magyart!“ În casurile aceste ministrul nu vede, că învățământul bilingv este dăunător instrucției poporale; n'a aflat, că învățământul se îngreunează, ear' progresul intelectual al elevilor se încetățează; nu, deși casurile nu s'unt tocmai analoge, deoarece-ce propunerea limbii maghiare în școalele române se pretinde în măsură neasemnată mai mare, decât propunerea limbii germane în școalele elementare din Budapesta; și în consecuență mersul instrucției este neasemnat mai îngreunat în aceste școale.

Ministrul instrucției publice supremul îngrijitor al învățământului nu le vede aceste, pentru-ministrul maghiar, un fruntaș pio al „ideii de stat“, crede, prin aceasta „școalele își pot îndeplini cu mai multă ușurință misiunea lor — națională“: maghiarismarea, în al cărei serviciu stă statul oficios și societatea maghiară întreagă, dela ministru până la pizitorul de noapte. Ear' devisa lor nebulă este: maghiarismarea pe ori-ce cale.

Au dovedit-o de atâtea ori!

W. Libkowitz & Comp., Viena, I., Seilerstätte 17,
Agram, Illica 30.

Din cauza sezonului înaintat se capătă biciclete
[1270] 25—30 de toate sistemele

cu prețuri foarte moderate.

S. a. roate nouă pneumatice cu
105, 110 și 115 fl.

Liste de prețuri gratis și franco. — Instrucție gratuită.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea** numită **veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o explicare populară a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română populară. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împărtășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe
despre

LEGEA VETERINARĂ

și
BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(184 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

Institutul Tipografic în Sibiu.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu preț redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Păpărușă Petru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcălă și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Tolu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăciutul.** Obiceiurile (brânilor) români la nuntă, de Benedict Vicia. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Effantul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărășnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstăm de mamă.** Legendă populară din giurul Născudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarnik. Un exemplar cu preț redus dela 1 fl. sau 3 lei la 40 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franceză de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Conușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndărășnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Frieteniul meu Văntură-Teară.** Din poveștile californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din poveștile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Crăinului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1889). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Văciul.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
28. **Păcălă în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Născu-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peana aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascăl Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bre Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba Iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 1 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 1 cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Anton Ghislazoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Oritorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 1 cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalin păcurarul.** Poveste de Nicolae Trimbișoniu. Un exemplar 2 cr. sau 44 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Miloi.** Novela de I. Turgheniev. Traducere din limba rusă de Elena Hodeș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste to
vândătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recușite de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA „TRIBUNEI” ȘI A „FOII POPORULUI”.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.